

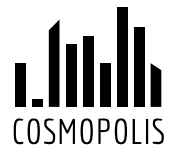
Když nejde o lásku, může jít o život.

TA
Z
KATOVNY

DIANA ŠTELOVÁ

COSMOPOLIS

TA
Z
KATOVNY

DIANA ŠTELOVÁ

© Grada Publishing, a. s., 2023

© Diana Štelová, 2023

Cover photos © 1000 Words, Piotr Krzeslak, faestock, Anton Dzyna /
Shutterstock, 3quarks, faestock / Depositphotos

ISBN 978-80-271-5008-3

„Především buďte hrdinkami, a ne oběťmi svého života.“

Nora Ephronová

„V tu chvíli jsem v onom tmavém skleněném obdélníku docela zřetelně spatřila odraz její tváře a rysů.“

„A jaké byly?“

„Připadaly mi hrozné a přízračné – ach, pane, ještě nikdy jsem neviděla takovou tvář!“

Charlotte Brontëová: *Jane Eyrová*

Přeložila Petra Diestlerová

1

Lucie si zavázala tkaničky starých běžeckých bot – dost pevně, aby dobře držely na nohou, ale zas ne příliš, aby ji při běhu netlačily –, zapnula si mikinu ke krku a vyběhla do mlhy. Bydlela tu teprve krátce, okolí ještě neznala dost dobře, a tak se držela vyšlapané lesní cesty. V chladném vlhkém vzduchu se jí hůř dýchalo, proto zpomalila tempo a prohloubila dech. Hluboký nádech nosem, dva krátké výdechy ústy.

Před pár lety začala běhat, aby upustila páru a nemusela myslet na věci, na které myslet nechtěla. Fungovalo to, a tak se z toho stal bezmála denní rituál, což o ní leccos vypovídalo.

Jenže dnes se jí nevídané myšlenky neodbytně vracely. Skoro uklouzla po mokřém kusu dřeva. Vybavovala si stále dokola ten poslední den, kdy se s ní Adam rozešel.

Řekl jednu jedinou větu, docela nevinnou. Stačila k tomu, aby Lucii v hlavě explodovala pomyslná nálož. Rozmetala křehké příměří namaděru a jeho kusy se jí jako šrapnely zaryly do měkké tkáně mozku. Bylo to, jako by krvácela. A jako každý zraněný člověk se stáhla do sebe a šetřila zbytky sil, snažila se za každou cenu uchránit dalšího poranění.

Ta věta zněla: „S mou prací není nic špatné, ale dřív nebo později ji změním, bez toho se člověk nikam neposune.“

Cvak, zapálená rozbuška.

V její hlavě se hned nato ozvalo: *Znamená to, že jednou, dříve či později, takhle vyměníš i mě?*

Bum.

Začaly létat šrapnely: *Je nestálý – vztah pro něho tolik neznamena – nejsem jeho typ – jsme příliš rozdílní – vymění mě za jinou, jakmile ho to přestane bavit – opustí mě.*

Samozřejmě že tyhle myšlenky měly původ v mnoha jeho jiných větech, které se v ní strádaly a které si vyložila po svém, zveličila tak, až narostly do obludných rozměrů. A v tu chvíli už tam byly. Úzkosti. Následný sex si Lucie neužila a další den se do úzkostí propadla v plné parádě.

Do večera se zvládla vzpamatovat jen částečně, což v Adamovi vyvolalo podráždění a hněv. Nesnášel tyhle její úzkostné stavy, neuměl si s nimi poradit. Vlastně vypadal, jako by z nich byl upřímně nešťastný. A pak zákonitě přišly další věty. Tentokrát nálož explodovala doopravdy, nejen v její hlavě. *Je to pořád dokola, to se nedá vydržet. Já už takhle dál nemůžu*, opakoval zvýšeným hlasem.

Ocenila, že jeden granát si nechal pro sebe, i když si to musel myslet: *Jsi totální magor.*

A tak zničila vcelku perspektivní vztah svými úzkostmi. Musela se od něho odstěhovat a pronajala si předraženou garsonku.

Lucie podvědomě zrychlovala, jak se snažila všem těm vzpomínkám utéct, až už nastolené tempo nedokázala udýchat a začalo ji píchat v boku. Musela se zastavit, zlomila se v pase a rychle, přerývaně oddychovala.

Zatraceně, už si to zase vyčítala. To úzkosti jí nalhávaly, že není pro nikoho dost dobrá, a ničily tak všechny její partnerské vztahy.

Přítom se s nimi snažila pracovat, snažila se jich zbavit,

opravdu ano. Matka jí navrhla, aby kromě terapie zkusila také psychiatra. Byl to z její strany odvážný krok, když se vezme v potaz, že většina problémů vzniká v dětství. Ovšem představa, že by skončila na lexaurinu jako svého času máma, Lucii nepřišla příliš lákavá.

Netoužila ani po tom, aby jí máma opět přehnaně kontrolovala, zda se náhodou nepokusila znovu si ublížit, jako když byla v pubertě, jenže tomu se těžko vyhýbalo, když žily v jednom městě a máma jí bez ohlášení co chvíli klepala na dveře.

Bodavá bolest v boku konečně ustoupila a Lucie se pomalu narovнала. Cítila, jak se jí pod propocené oblečení dostává všudypřítomný vlhký chlad. Rozhlédla se po pochmurném lese kolem sebe, zahaleném do husté šedivé mlhy, která bezesporu mohla za to, že se jí dýchalo tak těžce, jako by vzduch nejdřív musela procedit přes síto jako hustou kaši.

A tak se ocitla tady, v zapadákově nějakých třicet kilometrů od německých hranic, kde je skoro pořád mlha nebo přinejmenším pod mrakem. Investovala tady do nemovitosti – za téměř všechny své našetřené peníze koupila barák co nejdál od lidí, aby konečně všemu unikla.

Připadalo jí příznačné, že její nový dům byl podle všeho bývalá katovna.

Katovna vypadala jako roky nepoužívaná chajda. No potěš koště, řekla si Lucie, když do ní poprvé vkročila. Brzo ale zjistila, že jí tu nic nechybí. Popadané stromy z okolního lesa zajišťovaly dostatek dřeva, kterým si zatopila v malých krbových kamnech, vodu z trubek po několika neslavných pokusech, kdy kohoutek

jen kašlal rezavou tekutinu, nakonec vydolovala, postel a gauč si přivezla, místo kávovaru měla ruční mlýnek. Její práce literární redaktorky jí umožňovala sebrat se a odjet, stačilo jí připojení k internetu. A to se jí kupodivu podařilo zařídit. Jinak to byla samota na okraji lesa, ke které vedla jediná úzká a neuvěřitelně hrbolatá cesta, děravá jak řešeto.

Vypadalo to jako dokonalé útočiště před světem, kde ji vztahy s lidmi nemohly nijak ohrozit, protože tady zkrátka žádné nena- váže. Sem na ni její úzkosti nemohly.

Konečně utekla dostatečně daleko.

Přesto se kvůli své děravé příjezdové cestě brzo dostala do spo- ru. Když sem poprvé přijela poštačka na staré esce, nadávala dob- rou polovinu vzdálenosti k domu. A že to byly jadrné nadávky. Celá upocená zastavila před dveřmi a zabušila.

Její výraz byl víc než výmluvný a mohutně oddechovala, až se jí modrá uniforma na prsou napínala. Lucie se skoro chtěla omluvit, že tady teď bude bydlet a bude jí sem chodit pošta.

Poštačka Lucii předala jeden doporučený dopis z úřadu a re- klamní letáky.

„Ty nechci, můžete si je nechat.“

Starší žena se na ni zadívala ještě vražedněji než prve. „Vemte si je.“

Lucie si bez dalšího odmítnutí tiskoviny převzala. „Tak aspoň na podpal,“ zamumlala.

„Vy tady teďkonc budete bydlet?“ Propíchlá Lucii ostrým po- hledem zpoza obrouček brýlí.

„Budu,“ potvrdila Lucie.

Chvilí bylo ticho, jen studený vítr profukoval otevřenými dveř- mi a vyháněl z katovny teplo, pracně vydobyté ze starých krbo- vých kamen.

„Copa se tutady nebojíte?“ vyhrkla najednou poštačka a znovu Lucii probodla zpytavým pohledem.

Lucie pokrčila rameny. „Aspoň je tu klid.“

Dáma v modrém si odfrkla. Bláhové mládě. „Klid, to určitě. A že tady divočák roztrhal holku, to jste neslyšela?“

Lucie maličko strnula, ale rozhodla se, že na sobě nedá nic znát. Odkášlala si. „Ne.“

„Chodíte vůbec mezi lidi?“

To už bylo moc. Nepřijela na konec světa proto, aby jí tu nějaká zvědavá poštmistrová remcala do života. „Poslyšte –“

„No měla byste,“ skočila jí ta ženská do řeči a dál si vedla svou: „Lidi ve vesnici už si o vás povídají, samozřejmě se to hned rozkřiklo, že někdo koupil tudle chatrč, navíc není zdravý žít úplně sám.“ Urovnala si těžkou brašnu přes rameno a sedla na kolo. „A taky by se nic nestalo, kdyby někdo opravil tu cestu. Kdo se sem má drkocat.“

Pak konečně odjela. Milá návštěva. Lucie zabouchla dveře. Tak ve vesnici se o ní povídá. Poprvé zapochybovala o svém rozhodnutí vyměnit anonymitu města za opuštěnou díru, ale pak se zarazila – ona prostě musela pryč. Neměla na vybranou. Navíc jí přece vůbec nevadí být sama. Je to tak bezpečnější, protože nikdo, na kom jí záleží, ji nemůže opustit a ublížit jí.

Během několika dalších týdnů si vytvořila svoje rituály. Ráno si obvykle nazula svoje staré běžecké boty a vyběhla do mlhy, kterou v tomhle zasmušilém kraji snad generovali místo slunečního svitu. Občas kolem projelo osamělé auto – ani silnice kolem katovny nebyla příliš frekventovaná. Odpoledne chodila na pěší

procházky, které jí připomínaly dobu, kdy měla jako dítě psa, a to se toulala, kam ji nohy nesly.

Jednoho dne ji donesly do míst, která jí nebyla ničím povědomá. Prodírala se hustým křovím a začínala si spílat, kam že to vlezla, když vtom se před ní otevřela hrbolatá cesta. Zaradovala se, že je doma, ale už po pár krocích se ukázalo, že tahle cesta nevede ke katovně. Ba co víc, vůbec nevypadá jako ta její. Stromy, které ji lemovaly, byly mnohem mohutnější než těch pár roztroušených ořešáků kolem příjezdové cesty ke katovně a jejich koruny se sbíhaly do pomyslného tunelu, visely jí nad hlavou a vytvářely čím dál větší tmu.

Zaváhala, podivně ji zamrazilo v zátylku, jako by měla zlou předtuchu. Ale přesto pokračovala a zanedlouho spatřila na konci cesty nějaké stavení a kolem něho plot. Cesta byla delší, než se zdálo, takže trvalo ještě poměrně dlouho, než k němu došla; její divný pocit zesílil, mimoděk přidala do kroku. Plot byl celý ze zrezivělého kovu a připomínal mříž, jež se táhla kolem celého domu. A byla opravdu vysoká. Lucie vzápětí pochopila proč.

Dům, který mřížový plot střežil, totiž nebyl jen tak obyčejný dům, byla to bezmála šlechtická rezidence s masivní středovou lodí a dvěma bočními křídly, která zdobily špičaté věžičky a cimbuří. Byl už od pohledu v dezolátním stavu, přesto na něm bylo něco zvláště majestátního. Jako by jeho zdi stály s neochvějnou jistotou, že celý dům udrží a přečkají lidské věky tak dlouho, jak bude potřeba, než jim někdo opět vdechne život.

Lucii běželo hlavou, kde se tady probůh takové sídlo vzalo, v pustině uprostřed ničeho. A jak je možné, že o něm až doteď vůbec nic nevěděla, přestože to byli de facto její nejbližší sousedé. Možná si někdo z původních stavitelů přál podobnou zašívárnu, jakou teď zvolila ona sama, nebo to mohla být šikovně schovaná

pevnost v lese, dnes to autem trvalo půl hodiny k hranicím. Někdo si každopádně nepřál, aby tady byl často navštěvován; vysoký masivní plot byl v tomhle ohledu dostatečně výmluvný.

V celém tom místě vládla tísnivá atmosféra zašlých životů, marnosti a rozkladu. Zároveň bylo na domě něco, co Lucii dráždilo, a chvíli jí trvalo, než si připustila, že ji jeho ponurost přitahuje.

Odcházela od sídla roztěkaná a nesvá, pořád se musela ohlížet přes rameno. Nešlo jí z hlavy, že kolem stavby musela při ranním běhání bloudit v kruzích, a přesto na ni nikdy nenarazila. Možná za to mohla ta mlha.

Té noci se Lucii zdálo o ženě v černých šatech upnutých až ke krku, jak stojí u okna v horním patře sídla a dívá se ven do mlžné, bezútěšné krajiny. Nic nedělala, jen zírala ven. Bylo to skoro nesnesitelné. Lucie se neklidně převalovala a ten sen se jí neodbytně vracel pořád dokola; když už si myslela, že ho zahrnala, žena v černém se objevila znovu. Padala na ni z toho snu taková tíseň, až ji to nad ránem vytrhlo ze spánku.

Pokusila se znovu usnout, ale bezvýsledně. Nakonec odhodila příkrývku a vstala mnohem časněji než obvykle. Oblékla si svoje běžecské věci.

Tentokrát se při běhu nedržela osvědčených cest, ale netrpělivě utíkala pěšinou, kterou objevila, když se včera vracela od sídla. Za přerostlými divokými ostružinami se konečně vylouplo v bledém jitrním světle, kupodivu ještě pochmurnější než předešlého dne.

Lucie zpomalila, zprudka oddechovala a obcházela kovový plot, přičemž přes něj bezděčně přejížděla studenými prsty. Od úst jí stoupala pára a po lesích všude kolem se válela ranní mlha. Zastavila se před průčelím a zahleděla se na dům.

Vtom ji spatřila. Stín v okně v patře přímo nad vchodem, obrys

postavy. Vycházející slunce na okamžik ozářilo průčelí – a Lucie zahlédla bledou ženskou tvář s vyčesanými vlasy a čímisi tmavým, co jí zakrývalo krk. Vypadala úplně stejně jako žena z jejího snu.

Lucie hlasitě zalapala po dechu, a přestože se jí roztrásla kolena, dala se do běhu a utíkala pryč jako splašená.

2

V následujících dnech se sídlu pečlivě vyhýbala, při běhu i toulání lesem, musela ale pořád myslet na to, co viděla v jeho okně.

Někdo skutečně mohl být v domě, ale to Lucii připadalo málo pravděpodobné, protože to vypadalo, že dům je už velice dlouho úplně vybydlený. Navíc to nevysvětlovalo, že se žena v okně tak přesně shodovala s její snovou vidinou.

Byl to jen přelud, zdálo se jí to? Nebo za všechno mohla její bujná fantazie?

Anebo viděla ducha? Tomu se zdráhala uvěřit, přestože kolem domu vnímala silné vibrace negativní energie. Jenže zvláštní pocit ještě nebyl totéž jako skutečně vidět nadpřirozenou entitu.

To ji nakonec přimělo zabrousit na internet a pátrat. V kraji měli kdysi pozemky Vřesovcové z Vřesovic, původem rytíři, kteří v sedmnáctém století získali hraběcí titul a v polovině osmnáctého století si tady postavili menší sídlo, podle všeho na místě staré tvrze.

Zřejmě nebylo ničím významné, protože o dalším vývoji se zdroje nezmiňovaly, nebylo ani turisticky vyhledávané. Tomu se nedivila. Podle katastru byla současnou majitelkou jakási Němka, Irma Schnitt, podle profilu na síti LinkedIn podnikatelka.

Skutečně se zdálo, že už ho hodně dlouho nikdo neobývá.

A s tím by to Lucie mileráda vypustila z hlavy jako nevíтанou

epizodu, v dalších dnech byla ostatně zavalená prací z několika nakladatelství, které si záměrně nabrala co nejvíc, aby nemusela a ani nemohla myslet na nic jiného. Ale stále dokola se jí vracely ty sny.

Žena v černých šatech pořád nehybně stála u okna, zírala ven, jako by na něco nebo na někoho čekala. V prvním snu na ni Lucie jen upřeně hleděla z druhé strany snového pokoje a všechno bylo nepřírozeně statické, jako by byly dvěma magnety, které se od sebe odpuzují.

Ve druhém snu se něco na tomhle uspořádání změnilo a Lucie se k tajemné ženě náhle přibližovala, jako by sama kráčela nebo spíš plula pokojem, a čekala, že se žena každou chvíli otočí. Jenže tentokrát sen skončil příliš brzy, nedostala se až k ní.

Třetí noci měla dojem, že se magnety otočily a najednou je to k sobě s ženou v černém nevyhnutelně přitahuje. Znovu k ní plula pokojem, a čím víc se k ní blížila, tím větší hrůza Lucii jímala. Když byla téměř na dosah ruky, ta dusivá tíseň, která jí svírala hrdlo, ji vytrhla ze spánku. Vzbudila se zbrocená potem a se srdcem až v krku.

V tu chvíli si řekla, že takhle to dál nejde. Co to znamená, proč se jí o tom sídle pořád zdá, i když k němu ve dne nechodí? Musí o něm zjistit víc, musí vypátrat, co je to za ženu, která v něm buď stále žije a schovává se tam, což bylo méně pravděpodobné, anebo spíš žila, nejspíš se jí stalo něco hrozného a teď se zjevuje jako duch – to byla ta děsivější varianta.

Třeba pak bude mít pokoj. Proto sem přece přijela, aby měla klid, nebo ne?

Záměrně se vyhýbala vesnici, kde o ní podle poštačky všichni mluvili, a na nákupy jezdila do supermarketu ve vzdálenějším městě. Tentokrát však zamířila do místní samošky a k řezníkovi. Bodrý chlapík v mastné zástěře ji zvesela uvítal. Na rozdíl od prodavačky ze samoobsluhy, která ji namísto pozdravu přivítala kyselým výrazem, vypadal jako nadějný zdroj informací.

Po pár zdvořilostních formulacích, které si vyměnili, když jí markoval zboží, ji bezpečně identifikoval. „Nebydlíte vy náhodou v tej chaloupce u lesa?“

„V bývalý katovně, ano, bydlím.“

„To jste odvážná žena, jen co je pravda. Nebojíte se tam tak sama?“ Byl žoviální, ale ne dotěrný. Přesto jí při jeho slovech zatrnulo, protože si vybavila tvář ženy za oknem.

„Ani ne, ale prý tam divočák někoho zabil.“

Chlapík pokýval hlavou a odkrojil kus klobásy, který jí nabídl na ochutnání. „Vemte si, ty jsou moje oblíbený. No jo, potrhál tam jednu holčinu ze vsi, ale to už je aspoň pět let. Umřela potom v nemocnici.“

Lucie dožvýkala. „A taky jsem slyšela, že v lesích nedaleko katovny je nějaký starý sídlo.“

„To je, zámeček.“ Vážně se jí zadíval do očí. Ty jeho byly blan-kytně modré. Připomínaly jí babičku. „Je opuštěný, ale být váma, tam bysem nechodil. Prý tam straší.“

„To jsou asi jenom řeči.“ Hrála si na hrdinku, ale v krku měla knedlík.

„Kdepak, můj syn se tam jednou s bandou kluků vloupal, teda, spíš tam prostě vlezli, je to už stará barabizna, a viděli tam takový věci, že utíkali, až jim zadky cvakaly.“

Nepříznala by to živé duši, ale v tu chvíli sotva dýchala.

„Jaký věci?“